

vember 1918, 21. December 1918 og 30. Juni 1919 er bevilget Tilskud til Kommunerne til Iværksættelse af Arbejder, som andrager i alt godt 2 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. halvårlig i 8 Aar — det vil altsaa sige 5 Mill. Kr. om Aaret —, og at de paagældende Tilskud angaar Arbejder, til hvis Udførelse der af Kommunerne er optaget Laan til et samlet Beløb af ca. 230 Mill. Kr. Jeg spørger da det ærede Medlem Hr. Dahlgaard, om de 139 Mill. Kr., han talte om, skulde være et Udsnit af de ca. 230 Mill. Kr., her er nævnt. Thi hvis det er Tilfældet, er der jo ingen Grund til at falde i dyb Forundring over de Ofre, der af den tidligere Regering er blevet bragt til Arbejders Udførelse, for saa bliver disse Ofre i Løbet af de Aar, her er Tale om, dog indskrænket til de 5 Mill. Kr. i Aaret, som ifølge Lovbestemmelsen skulde ydes, og de 139 Mill. Kr., som det ærede Medlem taler om, er Sagen ganske uvedkommende. Men det ærede Medlem vil ganske sikkert kort kunne svare paa, om jeg har misforstaaet ham, om ikke disse 139 Mill. Kr., han taler om, er et Udsnit af de 230 Mill. Kr., her er nævnt.

Det ærede Medlem mente, at jeg i min Omtale af tidligere Folketingsmand Ivar Berendsens Udredninger i Tilknytning til Udtalelser fra Arbejdsløshedsnævnet ikke havde været saa loyal, som jeg burde. Det ærede Medlem undlod klogeligt at nævne i hvilken Henseende. At jeg har sagt, at disse Udtalelser var det, som man hyppig træffer, naar en Situation skal bedømmes: paa den ene Side, paa den anden Side, dette taler for, og dette taler imod, ja, det synes mig at være en Form, som der under ingen Omstændigheder kan gøres Indsigelse imod, saa maa man være saa meget Mimose, som det ærede Medlem synes at være, naar Partifæller af ham kritiseres. Jeg vilde ønske, han var det i samme Grad, naar han kritiserer andres Arbejde.

Til det ærede Medlem Hr. Stauning maa jeg have Lov til at sige, at saa vidt mig bekendt har Tingets højtærede fungerende Formand ikke besvaret nogen af de Udtalelser, her er fremsat. Tingets højtærede Formand har, saa vidt jeg har forstaaet, frabedt sig fortsat Diskussion om den Tone, som er indført ved denne Forhandling; men den Diskussion er ikke rejst fra min Side, det bør de Herrer erindre. Det ærede Medlem Hr. Stauning bliver ved at hævde, at det foreliggende Lovforslag byder de arbejdsløse ringere Vilkaar end dem, der hidtil har været budt dem. Jeg

hævder endnu en Gang, at det, som vedtægtsmæssig vil kunne ydes de arbejdsløse, naar dette Lovforslag er gennemført, er ganske det samme som det, der kan ydes dem efter den hidtil gældende Arbejdsløshedskasselov, og hvad der ekstraordinært ydes udenfor det vedtægtsmæssige, vil blive Genstand for Lovgivning i den kommende Tid, saafremt dette Lovforslag ikke gennemføres, og hvilket Resultat den Lovgivning vil give, derom kan det ærede Medlem Hr. Stauning intet som helst vide. Det ærede Medlem Hr. Stauning kan dog neppe mene, at det skulde være givet, at vi i al Evighed bliver staaende ved de ekstraordinære Understøttelser til arbejdsløse, som blev fastsat i Fjor under Indtrykket af den Højkonjunktur, vi den Gang havde med Hensyn til alt, hvad der hedder Livsfornødenheder. Endelig siger det ærede Medlem Hr. Stauning, at der i mine Angivelser af, hvad der fra Statsbanernes Side er anvendt til Iværksættelse af Arbejder, ikke ligger nogen som helst Oplysning om Omfanget af disse Arbejder i det ene Aar sammenlignet med det andet. Det ærede Medlem Hr. Stauning siger, at for den samlede Statsbaneadministration kan det endelige Resultat meget vel være et andet. Ja, det er muligt, men saa burde det ærede Medlem Hr. Stauning have paavist, at det var et andet.

Anden Næstformand (Parkov): Paa given Foranledning giver jeg den højtærede Indenrigsminister fuldkommen Ret i hans Opfattelse af min Indgriben for kort Tid siden. Den havde til Hensigt at bringe en Forhandling, som havde faaet en alt for personlig Karakter, til Ophør, fordi jeg ansaa dette for at være uheldigt for den saglige Behandling af det Lovforslag, hvormed vi arbejder.

Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard har Ordet for en kort Bemærkning.

Dahlgaard: Da den højtærede Indenrigsminister stadig ikke er klar over, hvilke Tal det er jeg taler om, ser jeg ikke anden Udvej end at henvise Ministeren til den Beretning, som blev afgivet af Indenrigsministeriet i Slutningen af April 1919. Maa jeg dernæst sige til den højtærede Minister, at jeg finder absolut, at naar der af et Medlem af et Udvalg eller en Kommission afgives et positivt Forslag angaaende en bestemt Ting, kan det ikke være rigtigt at sige, at det paagældende Medlems Stilling er: paa den ene Side — paa den anden Side. Det vilde jeg ikke